

Ս Ի Ո Ն

Ի. ՏԱՐԻ — ՆՈՐ ՇՐՋԱՆ

1946

ՅՈՒՆԻՍ-ՅՈՒԼԻՍ

6-7

ՆՈՐԻՆ Ս. ՕՍՈՒԹԻՆ Տ. Տ. ԳԵՈՐԳ Զ.

ՎԵՀԱՓԱՌ ՀԱՅՐԱԳԵՏ ԱՄԵՆԱՅՆ ՀԱՅՈՑ

ԽՄԲԵՐՐԵԿԱՆՆԵ

ԱՆԴՐԱՆԻԿ ԿՈՆԴԱԿԸ

Երջանիկ է Սուրբ Աթոռոյ Պաշտօնաթերթ Սիոնը, զարգարել կարենալուն համար իր էջերը պատճեններովը Ամենայն Հայոց Հայրապետի առաջին սրբատառ Վոնգակներուն, որոնք Արարատեան աշխարհի հայրենական քաղցրութիւններէն և Ս. Էջմիածնի նուիրական սրբութիւններէն՝ տարիէ մը ի վեր սպասուած և կարօտցուած զգացումներու և կայծերու զեղեցիկ աւաշը կը բերեն մեզի:

Ճշմարիտ Հօր և Բարի Հովուապետի ձայնն է ան, Լուսաւորչի և իր արժանաւոր յաջորդներու, Ներսէսներու և Սահակներու, մինչև Խրիմեան և Խորէն իրարու յաջորդած Հայրապետներու սրտին տրոփիւնն է որ կը լսուի նորէն՝ անուշ և անպղտոր կշռոյթով, արի հոգիի մը կենսունակութեան մէջէն:

Ո՛վ որ կը ճանչնայ զինքը, համօրէն Ազգին Վեհը, Հայաստանեայց Եկեղեցւոյ նորընտիր Քահանայապետը, կարգալով կամ լսելով իր սրտէն ու գրչէն հոսած այդ բարխուն տողերը, պիտի ըսէ մտադիւր, ինքն է, շուրջ քառորդ դարէ ի վեր, Գեղորդ Ե. ի և Խորէնի կողքին գործող, ազգին ու Եկեղեցիին յոյսի և վշտի ելեւէջի շրջաններու մէջ շուարիլ չզրկացող, կամքին յարատեւ քաղցրութիւն խառնելու և սրտին խռովքը անուշ ժպիտի մը ճաճանշովը լուսաւորելու գաղտնիքն ու շնորհքը ունեցող այն ժիւր հոգևորականը՝ որ կը խօսի հայրենիքով բախտաւորուած և ի սփիւռս ցրուած իր հօտին: Եթէ չկայ այսօր, աւա՛ղ, իր բնաշխարհիկ սահմաններուն մէջ բնակաւոր արեւմտեան հայութիւնը, Հայաստանեայց վեց նահանգներուն և Կիլիկիոյ հոծ բնակչութիւնը, որ իբրեւ քանակ և որակ միանգամայն, այնքան կարեւոր արժէք մը կը ներկայացնէր. սակայն մեծ է յոյսը, ազգին Վեհին, ապագայի նկատմամբ, վասնզի հայուն Աստուածը սկսած է հաշտ նայիլ այլևս իր հօտին և հեռու չէ այն օրը՝ երբ մեր կաթողիկոսները պիտի չգրեն այլևս, «Ողջունեմք զվտարանդի զաւակունս մեր, նժդեհեալս յայլ և այլ սահմանս և ի քաղաքս արտասահմանեան ազգաց»...

Անտարակոյտ ուրախ է իր ձայնը, բախտորոշ օրերու մէջէն է որ կուգայ միևնորեքութեան և հրաւերի այդ կոչը, ու երջանիկ է Մեծ Հովուապետը, վասնզի շուտով իր զիրկը պիտի վերադառնան տարազիր բեկորները իր բազմահազար հօտին: Եւ ինչ խրախուսիչ և զօրեղ է շեշտը երբ կը հրահանգէ իբրեւ հայր ամենեցուն որ ամէն հայ, ինչպէս միշտ, սիրէ Հայաստանեայց Ս. Եկեղեցին, որ Մայրն է մեր հաւատքին, սիրէ իր նորանորոգ ու պայծառ ապագային գացող Հայրենի երկիրը. որ ծնողները կատարեն իրենց պարտականութիւնը քրիստոնէական ոգիով, Մայրենի Եկեղեցւոյ, լիզուի, Հայրենիքի և սրբազան

աւանդութեանց սիրով դաստիարակելով իրենց զաւակները . որ Հայ ժողովուրդը որքան ատեն շարունակէ իր տարաշխարհիկ կեանքը, զիտնայ բարձր պահել իր Ազգին անունը, իր ապրած երկրին օրէնքներուն և բնակալից այլ ցեղերուն հանդէպ իր քաղաքացիական պարտականութեանց կատարումով . որ չմոռնանք երբեք Ս. Էլմիածինը, ազգային կենդանութեան սիրտը, միշտ անանջատ պահելով ինքզինքնիս անկէ՝ իբրև հարազատ զաւակներ մեր անձկալի մօրմէն, որ մեր Հայրենիքի ընդհանուր այս շրջափոխութեանը մէջ, վստահ ենք թէ պիտի չուշանայ վերագտնելու իր դարաւոր խորհուրդին ամբողջ շքեղութիւնը, դառնալու համար Հայոց Հայրենիքին ոչ միայն հրայրքը, պատմական անոր կերպարանքին բիւրեղացումը, այլ և անդրադարձնելու ողբղէն իրականութեան նոր խռովքներ, նոր բիւրեղացումներ: Ու վերջապէս, ազգն ամբողջ, աննկատ և ողջամիտ իմաստութիւնն ունենայ խորհելու և ընդունելու թէ մեր հինաւուրց և ցանկալի Հայրենիքը յարութիւն առած է այսօր, ու տնտեսական ճարտարագիտական և քաղաքակրթական բազմատեսակ ձեռնարկութիւններով վերականգնած, ի վիճակի է ո՛չ միայն պատսպարելու և կերակրելու իր ամբողջ բնակիչները, այլ նաև շուտով իր հովանիին ներքև ընդունելու աշխարհի չորս ծայրերը ցրուած անհայրենիք Հայութիւնը . ու այս ամէնը՝ անհուն ջանքերովը Հայաստանի Խորհրդային ներկայ Կառավարութեան, որ ատու համար նոյնիսկ, իրաւունքն ունի անխտիր ամենուս սիրոյն, մեծարանքին և երախտագիտութեան:

Հայաստանի իմաստուն վարիչները իրենց հայրենասիրական ու Հայրենապաշտպան մեծ ու սրբազան գործին մէջ զիտցան չմոռնալ Մեծ Պանդուխտը՝ Սփիւռքի Հայութիւնը, որ տակաւին երէկ հայրենի կիզիչ կարօտը իր հոգիին խորը, ապագայի անընկճելի հաւատքով Սփիւռքի մշուշներէն կը նայէր այսօրուան Հայոց Հայրենիքին, և որ այսօր՝ այլևս երջանիկ, ճամբայ է ինկած կարաւան առ կարաւան մեր դարաւոր սպասումը պսակելու:

Ամէն Հայու նուիրական պարտքն է կանգ առնել Հայրապետական Կոնդակի բառերուն ամէն մէկին առջեւ յարգանքով եւ երկիւղածութեամբ, իբրեւ անառարկելի իմաստութեան զոհար պատգամներու առջեւ, որ անկորնչական և սուրբ իրաւունքներու յուշը կ'արթնցնէ մեր մէջ, նոյնատեն նորոգելով մեր սիրտերուն խորը՝ անհրաժարելի պարտականութեանց զգացումը:

Էլմիածին կրօնական նուիրապետութեան մը կեդրոնը չէ միայն, այլ Հայուն հոգեկան Հայրենիքը, սերունդներու մտքին առջև և հոգիին մէջ բիւրեղացած «Լուսաւորչի կանթեղը», վառարանը Յեղին իմացական և բարոյական ձգտումներուն, ներշնչարանը իր ազգային իտէպին: Էլմիածին Աթոռ մը չէ միայն այլ Ոգի մը, հոգեկան չէնք մը: Խաղաղութեան դար մը անոր դարձուց իր շքեղ դերը, խաղաղութեան ուրիշ շրջան մը, վստահ ենք ատոր, պիտի ընէ՝ զայն ընդունակ դարձնալ սպասարկելու ցեղային ոգիի անմահ խորհուրդին:

ԻՄԲ.